

Kúria
végzése

Az ügy száma:	Bfv.II.55/2025/11.
A határozat szintje:	felülvizsgálat
A tanács tagjai:	Dr. Harangozó Attila, a tanács elnöke Dr. Metzing Márton, előadó bíró Dr. Somogyi Gábor, bíró Dr. Demeter Zsuzsanna, bíró Dr. Nagy Antal, bíró
Az eljárás helye:	Budapest
Az eljárás formája:	tanácsülés
Az ülés napja:	2025. október 2.
Az ügy tárgya:	emberölés büntette
Terhelt:	II. rendű
Első fok:	Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság, 1.Fk.1254/2001/10., ítélet, tárgyalás, 2002. március 18.
Másodfok:	Legfelsőbb Bíróság, Bf.IV.1567/2002/7., ítélet, tárgyalás, 2003. március 4.
Az indítvány előterjesztője:	Legfőbb Ügyészség
Az indítvány iránya:	hatályában fenntartás iránt

Rendelkező rész

A Kúria az emberölés büntette miatt fiatalkorú I. rendű terhelt és társai ellen folyamatban volt büntetőügyben a Legfőbb Ügyészség által előterjesztett felülvizsgálati indítványt elbírálva a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság 1.Fk.1254/2001/10., illetve a Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság Bf.IV.1567/2002/7. számú ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében hatályában fenntartja.

A Kúria végzése ellen fellebbezésnek vagy felülvizsgálatnak nincs helye, és az indítvány előterjesztője, valamint azonos tartalommal más jogosult újabb felülvizsgálati indítványt nem nyújthat be.

Indokolás

[1] I. 1. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság a 2002. március 18-án kihirdetett 1.Fk.1254/2001/10. számú ítéletével a II. rendű terheltet társtettesként, előre kitervelten,

nyereségvágyból elkövetett emberölés büntette miatt életfogytig tartó fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben meghatározva.

[2] A II. rendű terhelt és védője által bejelentett fellebbezés folytán Legfelsőbb Bíróság mint másodfokú bíróság a 2003. március 4-én meghozott Bf.IV.1567/2002/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és a II. rendű terhelt cselekményét különös kegyetlenséggel elkövetettként is minősítette, egyebekben pedig a megyei bíróság ítéletét a II. rendű terhelt tekintetében helybenhagyta.

[3] 2. Az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) a személy 1 és mások kontra Magyarország (1. számú és 19 másik kérelem), 2024. április 25-én írásban kihirdetett, véglegessé vált ítéletében – a II. rendű terhelt tekintetében a 2. számú kérelem alapján – megállapította, hogy az ügyben egyezményesértés történt, mert a II. rendű terhelt életfogytig tartó büntetése nem tekinthető csökkenthetőnek, ami sérti az Egyezmény 3. Cikkét.

[4] II. A bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen a Legfőbb Ügyészség terjesztett elő felülvizsgálati indítványt Fk.Bf.1197/2024. szám alatt, a Be. 651. § (3) alapján, a Be. 649. § (4) bekezdésében írt törvényi okra való hivatkozással.

[5] Indítványában az EJEB ítéletére történő utalást követően, az EBH 2015.B.7.I. a BH 2022.41.I. számú eseti döntés elvi tartalmát idézve kifejtette, hogy az EJEB egyezményesértést megállapító döntése akkor képezi felülvizsgálati eljárás alapját, ha a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezésének sérelme a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ügydöntő határozatában, vagy az ügydöntő határozathoz vezető büntetőeljárásban valósul meg. Következésképpen, az EBH 2018.B.6. számon közzétett eseti döntés indokolásának [83]-[84] bekezdésében írtakkal összhangban az EJEB ítélet kiváltotta kötelező felülvizsgálati eljárásban a konkrét ügyekben konkrét bírósági ítéletek rendelkezései vizsgálhatók felül, azaz az, hogy az eljáró bíróságok által a Btk. és a Be. rendelkezéseinek alkalmazása során történt-e az Egyezmény megsértése vagy sem. A Kúria tehát nem végez, nem végezhet normakontrollt és nem alkothat jogot.

[6] Az EJEB személy 1 és mások ügyében hozott ítéletéből – valamint az ítéletben hivatkozott korábbi döntések indokolásából – azt látta kiolvashatónak, hogy az EJEB az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélet esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét, annak legkorábbi időtartama ítéletben történő meghatározását, valamint az ehhez szükséges feltételek előzetesen, törvényben történő meghatározását és az arról bírói eljárásban való döntés lehetőségét nem kifogásolta. Ezzel szemben az egyezményesértés megállapítására azért került sor, mert az az időtartam, amelyet a terheltnek várnia kell ahhoz, hogy a feltételes szabadságra bocsátása első alkalommal megfontolásra kerülhessen, hosszabb, mint az EJEB által huszonöt évben meghatározott időtartam.

[7] Ehhez képest arra a következtetésre jutott, hogy az EJEB ítéletében megállapított egyezményesértés felülvizsgálati eljárásban nem orvosolható. A jogerős ítéletben alkalmazott, a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (a továbbiakban: korábbi Btk.) 40. § (1) bekezdésében, a 47/A. § (1) és (2) bekezdésében, a 166. § (2) bekezdés a), b) és d) pontjaiban, valamint a 33. § (2) bekezdés c) pontjában írt rendelkezéseinek összevetésével ugyanis az adott esetben a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges legkorábbi időpontját a törvény pontosan 30 évben határozta meg. Az EJEB ugyanakkor nem tekintette az Egyezménybe ütközőnek a korábbi Btk. említett 40. §-át és a 47/A. §-át sem. Erre tekintettel úgy értékelte, hogy az EJEB ítéletében nem a perbíróság ítéletét, nem az adott büntetés kiszabhatóságát, a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának perbírói meghatározását, hanem egy olyan felülvizsgálati eljárás hiányát kifogásolta, amely az EJEB esetjoga által ajánlott maximális huszonöt éves időtartam elteltével teszi lehetővé a felülvizsgálatot. Az EJEB határozata ekként – a Legfőbb Ügyészség álláspontja szerint –

olyan szabályozásbeli körülményt kifogásolt, amely nem az alapügyben eljáró bíróságok eljárására és nem az általuk hozott jogerős ügydöntő határozatra vonatkozik. Ennek tükrében pedig a feltételes szabadságra bocsáthatóság felülvizsgálata legkorábbi időpontjának az EJEB által ajánlott idő kitöltéséhez igazodó meghatározása nem a jogalkalmazás, hanem a jogalkotás feladata.

[8] Az előbbiekből fakadóan a felülvizsgálati eljárásban a jogerős ítélet megváltoztatásának a Be. 662. § (2) bekezdésében, valamint a hatályon kívül helyezésének a Be. 663. § (1) bekezdés c) pontjában írt feltételeit sem látta fennállónak.

[9] A II. rendű terheltnek a Legfőbb Ügyészséghez címzett beadványában igényelt további intézkedést illetően pedig utalt rá, hogy az ügyben a II. rendű terhelt és védője is nyújtott be felülvizsgálati indítványt, amelyet a Kúria jogelődje, a Legfelsőbb Bíróság elutasított. Mivel pedig a terhelt korábbi indítványában a kiszabott büntetést az eltérő bünteteskiszabási gyakorlatra való hivatkozással is kifogásolta, ugyanezen az alapon a felülvizsgálati indítvány a Be. 652. § (6) bekezdésében írt törvényi tilalom folytán kizárt.

[10] Indítványozta ezért, hogy a Kúria a jogerős ítéletet a II. rendű terhelt tekintetében hatályában tartsa fenn.

[11] **III. A Legfőbb Ügyészség felülvizsgálati indítványa alapos.**

[12] 1. A felülvizsgálat rendkívüli jogorvoslat, amely a jogerős, vádról rendelkező ügydöntő határozattal szembeni jogi – és nem ténybeli – kifogás lehetőségét biztosítja. Kizárólag a Be. 649. §-ában megjelölt anyagi és eljárásjogi okokból vehető igénybe, a felülvizsgálati okok törvényi köre nem bővíthető.

[13] A Be. 648. § c) pontja értelmében a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata ellen felülvizsgálatnak az Alkotmánybíróság vagy nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv határozata alapján is helye van.

[14] A Be. 649. § (4) bekezdése szerint nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv határozata alapján felülvizsgálati indítvány terjeszthető elő, ha nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv megállapította, hogy az eljárás lefolytatása vagy a bíróság jogerős, a vádról rendelkező ügydöntő határozata megsértette a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezését, feltéve, hogy a nemzetközi emberi jogi szerv joghatóságának Magyarország alávetette magát.

[15] Ezen felülvizsgálati ok a következők szerint megvalósult.

[16] Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezményt (a továbbiakban: Egyezmény) kihirdető 1993. évi XXXI. törvény 3. §-ában foglaltak szerint megtörtént az EJEB illetékességének és joghatóságának elismerése.

[17] Az Egyezmény 46. Cikk 1. bekezdése szerint a szerződő felek vállalják, hogy magukra nézve kötelezőnek tekintik az EJEB végleges ítéletét minden ügyben, amelyben félként szerepelnek.

[18] Az EJEB joghatóságának, illetve ítélete kötelező érvényének Magyarország általi elismerése ténylegesen azáltal valósul meg, hogy törvényben biztosított annak lehetősége, miszerint az EJEB által megállapított egyezményesértést feloldó, már nem magában rejtő – tehát az Egyezménynek megfelelő – határozat születhessen a korábban jogerősen lezárt eljárás esetében.

[19] Az EJEB a II. rendű terhelt (és mások) kérelme alapján indult ügyben a 2024. április 4. napján meghozott és 2024. április 25. napján írásban kihirdetett, végleges ítéletében megállapította, hogy az Egyezmény 3. Cikkét megsértették.

[20] A Be. 651. § (3) bekezdése alapján a Be. 649. § (3)-(5) bekezdésében meghatározott esetben a legfőbb ügyész hivatalból köteles a felülvizsgálati indítványt benyújtani, amely kötelezettségének eleget téve a Legfőbb Ügyészség a felülvizsgálati indítványt benyújtotta a Kúriához.

[21] Az Egyezmény megsértésének jogi ténye a jogerős elítélés felülvizsgálatának törvényi oka.

[22] 2. A Kúria jelen ügyben a következőket emeli ki, egyezően az EJEB – a felülvizsgálati indítvány alapját képező – személy 1 és mások kontra Magyarország ítéletben foglaltakkal:

– A Bíróság megállapítja, hogy a büntetések egy meghatározott minimális időtartam utáni automatikus felülvizsgálata fontos garanciát jelent a fogvatartottak számára az olyan fogvatartás kockázatával szemben, amely a 3. cikket sérti (II/8. pont).

– A személy 2 és személy 3 kontra Magyarország ügyben a Bíróság már megállapította a 3. cikk megsértését azáltal, hogy csak rendkívül hosszú idő elteltével szabadulhat feltételesen az életfogytiglani szabadságvesztéssel büntetett (II/9. pont).

– Az a tény, hogy a kérelmezők csak azt követően remélhetik a szabadulás irányába tett előrehaladásuk felülvizsgálatát, ha életfogytig tartó szabadságvesztés-büntetésükből hosszú időt már letöltöttek, elegendő a Bíróság számára annak megállapításához, hogy a kérelmezők életfogytiglani szabadságvesztés-büntetése az Egyezmény 3. cikke értelmében nem tekinthető csökkenthetőnek. Az ilyen hosszú várakozási idő indokolatlanul késlelteti annak hazai hatóságok általi felülvizsgálatát, hogy „az életfogytiglani szabadságvesztésre ítélt személy életében bekövetkezett változások olyan jelentősek-e, és a büntetés során a személy olyan előrehaladást tett-e a rehabilitáció irányába, amelyek alapján a további fogvatartás törvényes büntetőjogi indokokkal már nem igazolható” (személy 4 és társai ítélet 119. pontja), (II/10. pont).

– Ezért az Egyezmény 3. Cikkét megsértették (II/11. pont).

[23] 3. Az Egyezmény 3. Cikke alapján senkit nem lehet kínzásnak, vagy embertelen, megalázó bánásmódnak, vagy büntetésnek alávetni.

[24] Az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdése ugyancsak kimondja, hogy senkit nem lehet kínzásnak, embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni, valamint szolgaságban tartani.

[25] A kínzás, embertelen, megalázó bánásmód, illetve büntetés alkotmányos tartalmát az Alkotmánybíróság a 32/2014. (XI. 3.) AB határozatban vizsgálta, amelynek során irányadónak tekintette az EJEB-nek az Egyezmény 3. Cikkét értelmező joggyakorlatát. Eszerint a 3. Cikkben felsorolt tilalmak közös vonása, hogy mindegyikük bizonyos fokú testi és/vagy lelki gyötrelmet, szenvedést, illetve fájdalmat okoz az érintett egyén számára. Az EJEB joggyakorlata alapján a kínzás, embertelen bánásmód vagy büntetés, illetve megalázó bánásmód vagy büntetés között egyfelől a szenvedés intenzitása alapján lehet különbséget tenni. Ennek alapján embertelen bánásmódnak vagy büntetésnek minősül minden olyan, az érintettnek komoly testi és/vagy lelki szenvedést okozó magatartás, amely nem éri el a kínzás megállapításához szükséges mértéket. Megalázónak akkor tekinthető a szabadságvesztés büntetés, ha a célja az érintett személy lealacsonyítása {Indokolás [34]-[36] és [50] bekezdés}.

[26] Az Alaptörvény IV. cikk (2) bekezdése szerint senkit nem lehet szabadságától másként, mint törvényben meghatározott okokból, és törvényben meghatározott eljárás alapján megfosztani. Tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés csak szándékos, erőszakos bűncselekmény elkövetése miatt szabható ki.

[27] Erre tekintettel a 3/2015. Büntető jogegységi határozat 1. pontja megállapította, hogy az életfogytig tartó szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsátás kizárásának lehetősége az alkotmányos jogrend része, amelynek – törvényi előfeltételek megvalósulása esetén történő – bírósági alkalmazását nemzetközi szerződés nem tiltja.

[28] A Be. 659. § (4) bekezdése alapján a Be. 649. § (4) bekezdésében meghatározott esetben a felülvizsgálati indítványt a törvénnyel kihirdetett nemzetközi szerződéssel ellentétes jogszabály figyelmen kívül hagyásával, illetve a nemzetközi emberi jogi szerv döntésének alapulvételével kell elbírálni.

[29] Ennek megfelelően a 3/2015. Büntető jogegységi határozat 2. pontja megállapítja azt is, hogy a nemzetközi szerződéssel létrehozott emberi jogi szerv döntése folytán, törvényben kihirdetett nemzetközi szerződésnek megfelelő határozat meghozatala nem közvetlenül az Egyezmény mint ítélezésre szolgáló anyagi vagy eljárási jogszabály alapján, hanem az emberi jogi szerv döntésének alapulvételével, annak magyar jogrendszerbe beillesztésével, a büntetőeljárásról szóló törvény szerinti felülvizsgálati eljárás lefolytatásával, az egyezményesértéssel nem érintett hatályos jogszabályok alkalmazásával történik.

[30] A Kúria korábban több határozatában is kifejtette, hogy az EJEB egyezményesértést megállapító döntése akkor képezi felülvizsgálati eljárás alapját, ha a törvényben kihirdetett nemzetközi szerződés valamely rendelkezésének sérelme a büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ügydöntő határozatában, vagy az ügydöntő határozathoz vezető büntetőeljárásban valósul meg [Kúria Bfv.III.124/2014., Kúria Bfv.X.276/2021/12. (BH 2022.41.)].

[31] A Kúria tehát a konkrét ügyekben meghozott konkrét bírósági ítéletek rendelkezéseit vizsgálhatja felül, azaz a Btk. és a Be. rendelkezéseinek az eljáró bíróságok általi alkalmazását, valamint azt, hogy ezek alkalmazása során történt-e az Egyezmény megsértése vagy sem (Kúria Bfv.III.914/2017).

[32] Az egyezményesértés megállapítása miatti felülvizsgálati eljárásban – eltérő szabály nem lévén – a Be. XC. Fejezetében szabályozott, felülvizsgálatra irányadó rendelkezések alapján kell eljárni.

[33] A Be. 650. § (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati indítványban a jogerős ügydöntő határozat által megállapított tényállás nem támadható, a Be. 659. § (1) bekezdése szerint a felülvizsgálati indítvány elbírálásakor a jogerős ügydöntő határozatban megállapított tényállás az irányadó. E rendelkezés a nemzetközi szerződés rendelkezésének megsértése miatt indult felülvizsgálati eljárásban is irányadó, ezért a Kúriának a nemzetközi emberi jogi szerv döntésének alapulvételével a jogerős határozatban megállapított tényállás alapján kell vizsgálnia, hogy a terhelt bűnösségének megállapítása tekintetében lehetséges-e a nemzetközi szerződésnek megfelelő határozat hozatala, vagy ahhoz az eljárás megismétlése szükséges.

[34] 4. A felülvizsgálati indítvánnyal támadott határozatában a bíróság a II. rendű terhelttel szemben a Büntető törvénykönyvről szóló 1978. évi IV. törvény (korábbi Btk.) alapján szabott ki büntetést.

[35] A korábbi Btk. 40. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztés életfogytig vagy határozott ideig tart.

[36] A korábbi Btk. 47/A. § (1) bekezdése alapján életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a bíróság az ítéletében meghatározza a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját, vagy a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárja.

[37] A korábbi Btk. 47/A. § (2) bekezdése szerint, ha a bíróság életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása esetén a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárja ki, annak legkorábbi időpontját legalább húsz évben, ha pedig az életfogytig tartó

szabadságvesztést olyan bűncselekmény miatt szabta ki, amelynek büntethetősége nem évül el, legalább harminc évben határozza meg.

[38] A korábbi Btk. 166. § (2) bekezdés a), b) és d) pontja értelmében a büntetés tíz évtől tizenöt évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztés, ha az emberölést előre kitervelten, nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel követik el.

[39] A büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Bv.tv.) 188. § (1) bekezdése szerint a szabadságvesztésre ítélt feltételes szabadságra bocsátható, ha az életfogytig tartó szabadságvesztésnek a bíróság által meghatározott tartamát letöltötte, és alaposan feltehető, hogy a büntetés célja további szabadságelvonás nélkül is elérhető.

[40] Az ügydöntő határozatban a bíróság a II. rendű terhelttel szemben életfogytig tartó szabadságvesztést szabott ki, és a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 30 évben határozta meg.

[41] Megállapítható, hogy az EJEB felülvizsgálati eljárást megalapozó határozata a kérelemmel érintett jogerős ítélet vonatkozásában kizárólag a személy 2 és személy 3 kontra Magyarország ügyre való hivatkozáson keresztül utalt az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára és feltételeire vonatkozó magyar jogi szabályozásra, illetve arra, hogy a felülvizsgálati mechanizmus megfelel-e az EJEB esetjogában lefektetett kritériumoknak. E korábbi ügyében pedig az EJEB annak a szabályozásnak a hiányát kifogásolta, amely biztosítja, hogy a feltételes szabadságra bocsátás érdemi vizsgálatára már 25 év elteltével sor kerülhessen.

[42] Az EJEB ítélete tehát nem állapította meg a jogerős ítélete meghozatala során alkalmazott valamely jogszabály egyezményesértő voltát, így nem tekintette az Egyezménybe ütközőnek az eljáró bíróságok által alkalmazott korábbi Btk. fentebb megjelölt szabályait sem.

[43] A következetes ítélkezési gyakorlat alapján az anyagi jogerő feloldására, a jogerős határozat megváltoztatására nincs törvényes lehetőség, és a megtámadott ítélet hatályban tartása indokolt, ha az EJEB nem a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását, és nem a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének perbíróság általi kizárását tekintette egyezményesértőnek, hanem egy – már a büntetés-végrehajtás szakaszába tartozó – olyan felülvizsgálati lehetőség hiányát, amely az EJEB által ajánlott idő kitöltése után, és a köztársasági elnök kegyelmi eljárását és döntését is garantáló módon tenné „de facto” csökkenthetővé az életfogytig tartó szabadságvesztésre ítélt büntetésének csökkenthetőségét (Kúria Bfv.III.914/2017/13.).

[44] A II. rendű terhelttel szemben nem „tényleges” – a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizáró – életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására került sor, azonban a megjelölt határozatban foglalt érvelés jelen ügyben is irányadó, attól a Kúria nem kíván eltérni (Bfv.III.1450/2021/6., Bfv.I.734/2022/12., Bfv.I.468/2023/5.).

[45] Az EJEB személy 1 és mások kontra Magyarország ügyben hozott ítélete az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabására és a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének meghatározására vonatkozó konkrét ítéleti rendelkezéseket nem kifogásolta, hanem a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének felülvizsgálatára vonatkozó szabályozás hiányosságát ítélte egyezményesértőnek. Ez azonban nem az ítéletet hozó bíróságok eljárására és nem is a jogerős ügydöntő határozatra vonatkozik, a felrótt hiányosság jogalkalmazással nem pótolható, hanem kizárólag jogalkotással orvosolható.

[46] Ha pedig jogalkotásra van szükség, akkor felülvizsgálati ok nem valósul meg, nem keletkezik felülvizsgálati döntési jogkör, mert a hiányzó szabályt a Kúria nem alkothatja meg, s nem pótolhatja azt az Egyezmény közvetlen alkalmazásával [Kúria Bfv.III.914/2017/13. (EBH 2018.B.6.II)].

[47] Mindezek alapján a II. rendű terhelt tekintetében az EJEB ítéletében megállapított egyezményesértés a felülvizsgálati eljárásban nem orvosolható, a jogerős ügydöntő határozat megváltoztatására a Be. 662. §-a alapján nem kerülhet sor, és a hatályon kívül helyezés Be. 663. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott feltételei sem állnak fenn.

[48] A kifejtettekre tekintettel a Kúria – mivel nem észlelt olyan eljárási szabálysértést, amelynek vizsgálatára a Be. 659. § (6) bekezdése alapján hivatalból köteles – a megtámadott határozatot – a Be. 660. § (1) bekezdése szerint tanácsulésen, a Be. 655. § (1) bekezdése szerinti összetételben – a Be. 662. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

[49] *A döntés elvi tartalma*

Ha az EJEB határozata nem azt állapította meg, hogy a jogerős ügydöntő határozat meghozatala során alkalmazott jogszabály sérti az Egyezmény 3. Cikkét, hanem a feltételes szabadság lehetőségének felülvizsgálatára vonatkozó szabályozás hiányosságait tekintette az Egyezménybe ütközőnek, akkor az nem az ítéletet hozó bíróságok eljárására és nem is a jogerős ügydöntő határozatra vonatkozik. A felrótt hiányosság jogalkalmazással nem, hanem kizárólag jogalkotással orvosolható.

[50] **IV.** A Kúria végzése ellen a Be. 6. § (4) bekezdésére tekintettel nincs helye fellebbezésnek, felülvizsgálatát a Be. 650. § (1) bekezdés b) pont második fordulata zárja ki.

[51] Az ugyanazon jogosult általi ismételt indítvány előterjesztésének tilalma, illetve az azonos tartalmú indítvány ismételt előterjesztésének tilalma a Be. 652. § (6) és (7) bekezdésén alapul. A Be. 656. § (4) bekezdése alapján az ilyen indítványt a Kúria érdemi indokolás nélkül elutasíthatja.

Budapest, 2025. október 2.

Dr. Harangozó Attila s.k. a tanács elnöke, Dr. Metzing Márton s.k. előadó bíró, Dr. Somogyi Gábor s.k. bíró, Dr. Demeter Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Nagy Antal s.k. bíró